

ودود مؤذن

مژده مرادگنج

ودود مؤذن، در سال ۱۳۳۹ در اردبیل متولد شد. او می‌گوید: «زمانی را به یاد می‌آورم که کودکی بیش نبودم و با هر وسیله‌ای که در دسترس من قرار می‌گرفت، سعی داشتم که با آن، خط و نقش به وجود بیاورم و یا این که اصواتی را ایجاد نمایم؛ چنین شد که او در همان آغاز کودکی، با دنیای نقاشی پیوند خورد. با تشویق اطرافیان، نیروی عشق او به هنر، روزبه‌روز افزون شد و شعله‌های آن، هر چه بیش‌تر در وجودش زیانه کشید.

پیوسته روش‌های گوناگون در نقاشی را تجربه می‌کرد؛ ولی هیچ یک از آن‌ها او را راضی نمی‌کرد تا این که در دوازده سالگی کار رنگ و روغن را نزد آقای میرجوادی آغاز کرد.

پس از گرفتن دیپلم و احساس نیاز بیش‌تر برای یادگیری، به تهران رفت و در کلاس‌های گوناگون طراحی و میانی هنر شرکت کرد. آموخته‌هایش در دانشگاه هنرهای تزئینی تهران، دانشگاه معماری سینان ترکیه و تجربه‌هایش در تصویرسازی و کارهای تبلیغاتی سینما، او را بر آن داشت که هر چه بیش‌تر به اندوخته‌های خود بیفزاید و در این راستا، ارتباط او با مراکز اروپا آغاز شد. این ارتباط، شش سال به طول انجامید و حاصل آن، سبک‌ها و تکنیک‌های گوناگون در نقاشی شد.

استاد ودود مؤذن، در موسیقی سنتی و فولکوریک نیز تلاش‌هایی درخور داشت و توانست نمونه‌هایی ممتاز از موسیقی مقامی و فولکوریک را معرفی کند. در نقاشی نیز شیوه رئالیسم را بهترین راه برای ثبت زندگی روستاییان مهربان، مردم زحمت‌کش اجتماع، طبیعت بی‌کران و... دانست و همان سبک را برگزید و این سبک را پلی مستحکم برای ارتباط هر چه نزدیک‌تر با بیننده آثارش قرار داد.

او در سال ۱۳۵۹، نقاشی حرفه‌ای را آغاز کرد. نمایشگاه‌های خارج از کشور او شامل: برپایی نمایشگاه انفرادی در لس‌آنجلس آمریکا و شرکت در نمایشگاه‌های گروهی در کشورهای آلمان، فرانسه و کانادا بوده است.

نمایشگاه‌های داخلی او شامل:

۱. حضور در دو دوره نمایشگاه دوسالانه در سال‌های ۱۳۷۰ و ۱۳۷۲
 ۲. شرکت در نمایشگاه چهره‌نگاری در موزه هنرهای معاصر ۱۳۷۱
 ۳. شرکت در نمایشگاه‌های گروهی در شهرهای تبریز، ارومیه، رشت، انزلی و اردبیل و برپایی نمایشگاه انفرادی در اردبیل، ۱۳۷۰
 ۴. برپایی نمایشگاه انفرادی در گالری کمال‌الملک و سوره، ۱۳۷۴
 ۵. برپایی نمایشگاه انفرادی در گالری کمال‌الملک، ۱۳۷۶
 ۶. برپایی نمایشگاه انفرادی در گالری کاخ سعدآباد، ۱۳۷۸
 ۷. شرکت در نمایشگاه گروهی گالری تماشگاه زمان، تهران، ۱۳۷۹
- او می‌گوید: «ساعت‌ها و روزهای زیادی را در طبیعت و پشت سه‌پایه نقاشی می‌نشینم و هر روز، بیش از پیش بر ناتوانی خویش در مقابل خلقت پروردگار پی‌می‌برم.»
- «هنر یعنی تجلی ذات صفات حق تعالی».

